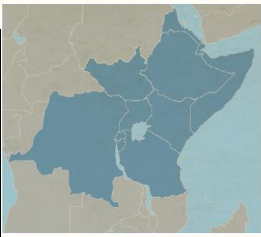

Zendingsberichten voor kinderen
Eerste kwartaal 2023
Oost-Centraal Afrika Divisie

EBARUKHA Y'OKUBATIZIRWA

Agende omunsi yooma, mukundura abantu abeegi, nimubabwirira okubaba omwizira rya bibeboona, nny' Omwana, nny' Omwoyo onkwera.
 Matayo 28:19

Ahubwookikiriza ekyakareberaho nekiragiro Iyo Mukama
Mukama

Yabatizibwa nataba omukanisa ya

SEVENTH DAY ADVENTIST CHURCH

Ahari KATERERA DISTRICT CHURCH
 Ebito 28/04/2023
 Ebitwaare KATERERA DISTRICT
 Mukuru W'etitwaare
 Omurisa Omugenyi
 Akazwira ebito

"Tuma ori umwizigwa akubiriza akakala nanye akubabira ekitanga kumwizigwa" Kubaaririza 2:10

Gods weg

Rwanda, 7 januari

Jared

Jared is een Mexicaans-Costa Ricaans zendingskind dat in Rwanda woont. Jared is Mexicaans omdat zijn moeder uit Mexico komt. Jared is Costa Ricaans omdat zijn vader in Costa Rica opgroeide. Jared leeft in het verre Afrikaanse land Rwanda, omdat zijn ouders lesgeven aan de *Adventistische Universiteit of Centraal Afrika*. Jared vindt het fijn een zendingskind te zijn.

Op een zekere zondag sprong Jared, één en al energie, zijn bed uit. Hij bracht wat speciale tijd door met God in zijn slaapkamer doordat hij bad, de Bijbel las en de sabbatschoolles bestudeerde. Toen ging hij naar vader en moeder in de woonkamer. 'Goeiemorgen!', riep hij breed glimlachend uit. 'Goedemorgen Jared!', antwoordden zijn vader en moeder.

Zijn grote broer, Arnaldo, kwam er ook bij. Daarna ging het gezin bij elkaar zitten om de dag te openen. Na het ontbijt renden Jared en Arnaldo naar buiten om te gaan fietsen. Na een tijdje riep vader de jongens binnen om hem te helpen een paar dingen uit huis naar een opslagruimte te brengen aan de andere kant van de campus. Jared en Arnaldo vonden het leuk vader te helpen en ze vonden het prima wat dingen op hun fiets te binden, terwijl vader de grotere spullen in hun gezinsauto vervoerde.

Voor Jared leek het wel eeuwen te duren voordat de auto ingepakt was. Uren leken voorbij te gaan, terwijl hij wachtte en wachtte en wachtte. Maar het maakte hem niet uit. Hoe meer hij erover nadacht, hoe leuker hij het tochtje over de campus vond. Na wat wel een eeuwigheid leek, riep moeder de jongens in huis. 'De auto doet het niet', zei ze. 'Waarschijnlijk is de accu leeg'. Wat moesten ze nou doen? De dichtstbijzijnde garage voor auto's lag een paar kilometer verderop.

Arnaldo ging naar zijn kamer om te bidden. Jared vond dat heel verstandig, maar hij wilde niet alleen bidden. 'Laten we knielen en met elkaar bidden', stelde hij voor aan moeder en vader. Vader riep Arnaldo en het gezin van vier knielde neer in gebed. Vooral Jared bad vurig tot God dat de auto het weer zou doen. Na zijn gebed kon Jared niet wachten te ontdekken hoe God zou antwoorden. 'Mag ik de auto eens starten?', vroeg hij gretig.

Jared schoof op de bestuurdersstoel en draaide de sleutel om. De auto bleef stil. 'Laten we weer samen bidden!', zei Jared. Het gezin bad opnieuw, waarna Jared de sleutel voor de tweede keer omdraaide. Weer bleef de auto stil. Opnieuw ging het gezin op hun knieën en weer reageerde de auto niet. Jared begreep er niets van. Hij rende naar zijn slaapkamer en viel op zijn knieën. 'Lieve God, waarom antwoordt U onze gebeden niet?', bad hij.

Wat was hij verdrietig en ontmoedigd! Hij bad vijftien minuten lang. Hij begreep maar niet waarom God hem geen antwoord gaf. Terwijl Jared bad, liep een buurman langs hun huis en repareerde hun auto. Toen begreep Jared dat God zijn gebeden beantwoord had. Hij had al in zijn hoofd gehad hoe God de auto zou repareren. Maar de God van de aarde, zeeën, het land en het hele universum had de auto op Zijn eigen manier weer goed gemaakt.

Jared is die dag nooit vergeten. Zodra hij zich afvraagt of God zijn gebed gehoord heeft, denkt hij eraan dat God naar alle gebeden luistert – en ze beantwoordt op zijn eigen manier.

Dank je wel voor je dertiende sabbatgeld in 2016. Daarmee hebben we de medische school kunnen bouwen waar Jareds ouders lesgeven in Rwanda. In dit kwartaal helpt jullie dertiende sabbatgeld om nieuwe huizen te bouwen voor de leraren van de universiteit.

Voor Jezus staan

Rwanda, 14 januari

Claude

Claude was een stoere jongen die niet terugdeinsde voor gevechten met andere jongens in Rwanda. Zijn leven thuis was moeilijk en daarom speelde hij liever met vriendjes op straat. En hij kwam maar al te vaak in de problemen. Op een dag zag Claude een jongen met het boek, *De Grote Strijd*, onder zijn arm. Op de kaft van het boek zag hij statige engelen in het wit. Claude verbaasde zich om de titel, *De Grote Strijd*. Hij wist dat het woord 'strijd' betekende dat je ruzie hebt of onenigheid. In zijn jonge leventje was hij vaak genoeg getuige geweest van ruzies en strijd. Een 'grote strijd' moest dan wel slaan op enorme ruzie en onenigheid. Maar als het boek over een grote strijd ging, waarom waren er dan indrukwekkende in het wit geklede engelen te zien op de omslag? Het maakte Claude enorm nieuwsgierig.

'Mag ik dat boek van jou lenen?', vroeg hij de jongen. De jongen wist dat Claude geen gevecht uit de weg ging en vaak in de problemen kwam. 'Als je je bekeert, zal je staan als deze engelen op de omslag', zei de jongen. 'Als je je bekeert, zal je in de aanwezigheid van Jezus staan, zodra Hij terugkomt in alle heerlijkheid'. De woorden van de jongen raakten Claude als een bliksemschicht. Ineens realiseerde hij zich dat hij werkelijk een harde jongen was. Het drong tot hem door dat het verkeerd was te vechten met andere jongens en in de problemen te komen. Hij realiseerde zich dat de jongen met het boek *De Grote Strijd* elke sabbat naar de kerk ging. 'Mag ik volgende sabbat met je mee naar de kerk?', vroeg hij. De jongen glimlachte. 'Tuurlijk', antwoordde hij. 'Graag zelfs'.

Op sabbat maakte Claude zich klaar naar de kerk te gaan. Hij pakte een fles water en stopte die in de tas die hij mee wilde nemen. In diezelfde tas stopte hij ook zijn Bijbel, die hij een paar jaar eerder als beloning had gekregen voor zijn goede cijfers op school. Daarna zette hij koers naar de kerk. Hij verheugde zich er echt op. Tijdens zijn wandeling ontmoette hij andere kinderen die ook naar de kerk gingen. In de kerk werd Claude vriendelijk begroet door kinderen en volwassenen. Hij voelde zich blij en geliefd. Hij genoot enorm van het sabbatschoolprogramma. De daaropvolgende sabbatten bleef Claude de kerk bezoeken. Zijn vader en moeder stonden er helemaal achter. Ze waren juist blij dat hij interesse toonde in God. Claude begon in zijn Bijbel te lezen en in andere boeken over God die hij van andere kinderen had geleend.

In één boek las hij over een jongen die een getuige wilde zijn voor anderen. In het verhaal vroeg de jongen zijn vader: 'Hoe kan ik het Woord van God delen met andere kinderen?'. Zijn vader antwoordde: 'Schrijf je favoriete Bijbeltekst op een papiertje en geef die papiertjes aan andere kinderen.' Dat leek Claude wel wat en meteen begon hij zijn lievelingsverzen op papiertjes te schrijven om ze aan andere kinderen uit te delen. Claudes vroegere vrienden begrepen niet wat er met hem aan de hand was. De stoere jongen die geen gevecht uit de weg ging en maar al te vaak in de problemen kwam, ging nu rond met Bijbelverzen. Wat was er met Claude gebeurd? Een paar jongens begonnen op sabbat met Claude mee te gaan naar de kerk. Vier van hen besloten hun hart aan Jezus te geven.

Ook nu vindt Claude het heerlijk papiertjes rond te delen met mooie Bijbelteksten. Hij geniet ervan over God te praten. Hij is geen hardvochtige jongen meer die met iedereen vecht en vaak in de problemen komt. Hij is een jongen die zijn vroegere manier van doen links heeft laten liggen. Hij is een jongen die ernaar uitziet in Jezus' aanwezigheid te staan als Hij terugkomt in alle heerlijkheid.

De kleine evangelist

Rwanda, 21 januari

Juge

Heb jij weleens gepreekt? Juge is een jongen uit Rwanda. Op tweejarige leeftijd hield hij zijn eerste preek. Want weet je, toen Juge nog maar heel klein was, kreeg hij zijn eigen Bijbel. Het was een plaatjes-Bijbel. Al kon Juge niet lezen, hij vond het heerlijk de plaatjes te bekijken. Hij sloeg de Bijbel open op de tafel in de woonkamer. Hij luisterde naar zijn moeder, terwijl ze Bijbelverhalen voorlas over moedige kinderen. Hij hoorde over de jongen Samuel die 's nachts Gods stem vernam. Hij hoorde over de jongen David die de reus Goliath versloeg. Hij hoorde over koning Josia, de jongen die van God hield en zijn slechte oma, Atalia, overtrof. Hij hoorde over de kinderen die door hun moeders meegenomen werden naar Jezus, zodat Jezus zijn handen zegenend over hen kon uitstrekken. Juge dacht veel na over Jezus. 's Nachts, als hij sliep, droomde hij vaak genoeg dat Jezus zijn handen op hem legde. Op een gegeven moment kon Juge de Bijbelverhalen wel dromen.

Volwassenen merkten ook hoe goed de kleine jongen de Bijbel kende. Daarom nodigden ze hem op tweejarige leeftijd uit om ten overstaan van de kerk te preken. Toen hij opstond om te spreken, was hij bang en kroop hij het liefst in een hoekje weg doordat iedereen zo naar hem staarde. De kleine jongen slikte verwoed en vertelde het verhaal over Jona die werd opgeslokt door een grote vis. Doordat hij zo nerveus was, vergat hij heel wat dingen te vertellen. Toch was zijn sabbatschoollerares blij met zijn preek. 'Wat deed je dat knap', zei ze. Dat hielp Juge de moed niet op te geven. Hij bleef de verhalen in zijn plaatjes-Bijbel bestuderen. Hij bleef de verhalen uit zijn hoofd leren. Toen vroeg iemand hem opnieuw te preken. Zodra hij maar even tijd had, leerde hij de preek uit zijn hoofd en oefende hij. Elke stoel in hun hele huis plaatste hij in de woonkamer waarna hij tot hen sprak, alsof hij in de kerk stond.

Op een sabbat, Juge preekte toen, nam iemand de preek op en plaatste het filmpje op Internet. Een paar journalisten stuitten op de preek en stelden een video-verslag samen over Juge, dat ze 'De Kleine Evangelist' noemden. Een groot aantal mensen zag de uitzending en al snel kreeg Juge de ene na de andere uitnodiging om in kerken door heel Rwanda te spreken. Juge genoot ervan over Jezus te vertellen. Hij vond het geweldig andere kinderen te ontmoeten en nieuwe vrienden te leren kennen. Wat hem vooral blij maakte? Als mensen aan het einde van zijn preek hun handen in de lucht staken om te laten zien dat ze hun hart aan Jezus gaven. Toen Juge zeven jaar was, vroeg iemand hem een week lang te spreken op een evangelisatiebijeenkomst in een verafgelegen stad. Zeven dagen lang zou hij elke avond preken.

In het begin kreeg Juge het al benauwd bij het idee en dacht hij niet in staat te zijn op een evangelisatiebijeenkomst te prediken. Tot hij besloot zijn angsten bij God te brengen. 'Lieve God', bad hij. 'Geef me alstublieft de kracht en vele preken om te vertellen'. Zijn preken maakten veel indruk en 24 mensen lieten zich dopen. Juge is nu negen jaar. Hij heeft in meer dan 90 kerken gepreekt. Meer dan 2 miljoen mensen hebben naar zijn preken geluisterd, of in eigen persoon of via het Internet. Juge is één van de vele kinderen in Rwanda die anderen vertellen over de liefde van Jezus. Sommige kinderen preken. Andere kinderen zingen en weer anderen zeggen uit hun hoofd Bijbelverzen op. 'Door het werk dat we als kinderen doen, hopen we duizenden mensen zo ver te krijgen Gods verlossing te aanvaarden', zegt Juge. Zijn favoriete Bijbeltekst is Mattheüs 21:16, waarin Jezus zegt: 'Hebt u dan nooit gelezen: 'Door de mond van kinderen en zuigelingen hebt U Zich lof laten toezingen'?. 'Dit Bijbelvers heeft mij geholpen op mijn zendingsreis', zei hij.

Hallo, predikant Deus!

Tanzania, 28 januari

Deus

Deus groeide op in een erg arm Tanzaniaans gezin. Zijn ouders waren zo arm dat ze geen schriften en potloden voor hem konden kopen, terwijl hij die nodig had voor school. Deus schaamde zich naar school te gaan zonder schrift en potlood. Hij kon zijn huiswerk niet doen zonder schrift en potlood. Eenmaal in groep 7 besloot hij niet meer naar school te willen. Hij stopte ermee en ging niet langer.

In diezelfde tijd kwamen vader en moeder tot de conclusie niet meer voor Deus te kunnen zorgen. Ze stuurden hem naar zijn grootouders om bij hen te wonen. Vooral opa besteedde veel tijd aan de kleine jongen. Hij hield van Deus en wenste hem het beste in het leven. Hij stond erop dat Deus naar school ging. En bovenal hoopte hij dat Deus over de hemelse God zou horen.

Opa informeerde om zich heen en trof een school, niet ver van hun huis. Maar Deus wilde helemaal niet naar school. Hij speelde liever met andere jongens, hij werkte zelfs nog liever dan weer in een klaslokaal te moeten zitten. Maar opa bleef hem aanmoedigen. 'Mijn kleinzoon', zei hij, dag in, dag uit. 'Het zou zo goed voor je zijn als je weer naar school ging. Er zijn zo veel belangrijke dingen voor je om te leren.'

Terwijl opa Deus weer naar school probeerde te krijgen, leerde hij hem ook over God. Urenlang deelde opa Bijbelverhalen met de jongen. Hij vertelde hoe God de wereld, Adam en Eva in zes dagen gemaakt had en rustte op de zevende dag. Hij vertelde dat Adam en Eva de fout in waren gegaan, waardoor zonde de wereld binnenkwam. Hij vertelde over Noach en de zondvloed, Abraham en Izaäk en over Mozes die de Israëlieten door de Rode Zee naar het Beloofde Land bracht.

Hij vertelde hoe Jezus naar de aarde was gekomen en aan het kruis stierf zodat Deus zonder zonde kon zijn en voor eeuwig met Hem mocht leven. Na lange tijd stemde Deus toe weer terug naar school te gaan. Eerst vond hij school helemaal niks, maar langzamerhand kreeg hij er plezier in. Toch bleef hij er het meeste van genieten om zijn opa Bijbelverhalen te horen vertellen.

Na een tijdje begon hij de Bijbel op eigen houtje te lezen. Hij deelde in de sabbatschool wat hij te weten was gekomen. Enige tijd later vroeg iemand aan Deus of hij op sabbat wilde preken. De jongen, die vroeger een hekel had gehad aan school en niets over God had geweten, stond vooraan in de kerk en preekte over zijn liefde voor God. Wat was opa blij!

Na die sabbat werd Deus aldoor gevraagd te preken. Hij sprak maar al te graag over zijn grote liefde voor God. Hij was nog maar net begonnen met preken of sommige jongens begonnen hem al te pesten. Ze noemden hem, 'de predikant'. 'Hee, predikant Deus!', zei er één met een glimlach op zijn gezicht. 'Hoe gaat het vandaag met u, predikant Deus?', zei een ander. Het pesten deed Deus niets. Door 'predikant' genoemd te worden, dacht hij serieuzer na over zijn plannen voor het leven.

In zijn ogen verdiende hij de titel 'predikant' helemaal niet. Toch kwam hij naderhand tot het besef dat God hem opriep predikant te worden. Deus volgt nu de opleiding om predikant te worden aan de *University of Arusha*, een adventistische universiteit in Tanzania. Hij is er zo blij mee dat opa hem naar school wist te krijgen en, nog belangrijker, hem over God leerde. 'Ik dank God dat Hij mijn opa inzette om mij predikant te laten worden', zegt hij.

Verbrand de zwarte stok

Tanzania, 4 februari

Joseph

In Tanzania, een Afrikaans land, waren de mensen van zijn dorp bang voor Joseph. Hetzelfde gold voor de mensen buiten het dorp; ook zij waren bang voor Joseph. Eigenlijk waren mensen in verschillende landen door heel Oost-Afrika bang voor Joseph, zelfs tot inwoners van Noorwegen aan toe. Joseph was een medicijnman. Mensen die de hemelse God niet kenden, vroegen Joseph hen en hun dierbaren te genezen. Mensen die de hemelse God niet kenden, vroegen Joseph hun vijanden te vervloeken.

Joseph bezat een zwarte stok die hij op een speciale plek in zijn huis verborgen hield. Hij gebruikte die zwarte stok als mensen hem vroegen iemand te genezen. Hij zette de zwarte stok in als mensen hem vroegen iemand te vervloeken. Hij was ervan overtuigd dat de zwarte stok speciale krachten had. Hij dacht dat die zwarte stok zijn leven bewaakte. Mensen waren doodsbang voor Josephs zwarte stok. Maar nog meer dan voor de stok, vreesden ze voor Joseph zelf. Ze geloofden dat hij iemand kon doden door enkel met zijn vinger te wijzen.

De mensen hadden niet door dat Joseph helemaal geen speciale machten bezat; de macht waarvan ze dachten dat hij die had, kwam van slechte engelen. Toch durfde niemand Joseph tegen te spreken. Niet in Tanzania. Niet in andere Oost-Afrikaanse landen. En niet in Noorwegen, waar Joseph eens naartoe was gegaan om zijn tovenarij uit te oefenen. Tot adventisten bij Josephs dorp aankwamen. Ze nodigden Joseph en andere dorpingen uit te luisteren naar preken over de hemelse God. Joseph wilde er meer van weten en ging. Terwijl hij luisterde, raakte de kracht van God zijn hart. Hij besloot zijn hart aan God te geven en verlangde zich te laten dopen.

De spreker was er ontzettend blij mee dat Joseph zijn leven wilde wijden aan de hemelse God. Tegelijkertijd zei hij hem ook al zijn goddeloze talismannen te verbranden. Joseph bezat een overdaad aan amuletten om te gebruiken bij zijn tovenarij. De predikant gaf aan dat Joseph zijn talismannen, ten overstaan van het hele dorp, moest verbranden. Joseph stemde toe, maar op één enkele voorwaarde. 'Je mag alles in brand steken, behalve mijn zwarte stok', zei hij. Hij legde uit dat de zwarte stok zijn leven bewaakte en dat hij zou sterven als ze de stok vernietigden. De spreker drukte hem op het hart dat hij niet zou sterven.

'Je leven hangt niet af van de macht van de duivel, maar van de kracht van Jezus', zei hij. 'Er overkomt je niets, zolang je op de Verlosser vertrouwt'. Korte tijd spraken Joseph en de predikant met elkaar. Uiteindelijk stemde Joseph ermee in al zijn talismannen te verbranden – ook de zwarte stok. Een groot kampvuur werd opgericht in het dorp. Terwijl de dorpingen verbaasd toekeken, wierp Joseph zijn amuletten in de vlammen. De man die hen zo bang had gemaakt met zijn tovenarij, vernietigde zijn hekserij nu in het vuur. De man voor wie ze zo bang waren geweest, had nu ontzag voor de hemelse God.

Joseph leek in niets op een enge toverdokter, toen hij naar het kampvuur keek. Een grote glimlach gleed over zijn gezicht, terwijl hij rond de vlammen danste. In een opgeheven hand hield hij een Bijbel. Toekijkende dorpingen zongen liederen tot God. Joseph verspilde geen enkele tijd; hij wilde zijn nieuwe liefde voor de hemelse God delen. Kort na zijn doop vertelde hij een vriend, eveneens een medicijnman, over God. Ook hij liet zich dopen.

Schat in oude vaten

Uganda, 11 februari – Precious

Precious hilde tranen met tuiten toen haar vader haar door de poorten leidde van een adventistische kostschool in Uganda. 'Papa, we lijken wel verdwaald!', zei ze. 'Dit kan niet de route zijn naar de school waar we heen wilden. Dit is niet de beroemde school waar we zo veel over gehoord hebben! Laten we iemand om hulp vragen. Misschien kan de vrouw die ons tegemoet komt ons helpen.' Precious wilde maar al te graag studeren in de prachtige gebouwen van een populaire school waar ze zoveel over gehoord had. Ze wilde geen opleiding volgen in de eenvoudiger gebouwen van de *Katerera Basisschool*. Al hoorde vader het jammeren van zijn dochter, hij veranderde niet van gedachten. 'Het gaat niet om de pracht en praal van de gebouwen, maar om de kwaliteit van de opleiding, mijn dochter', zei hij zachtjes in haar oor.

Hij legde uit dat kinderen die naar een populaire school gingen het minder goed deden in hun opleiding dan kinderen die naar de adventistische school gingen. Precious beet op haar tong. Ze besloot haar mond te houden. Toch was de tegenzin van haar gezicht af te lezen toen vader haar inschreef voor de lessen op de school. Ze zou in de slaapzaal van de school overnachten en eten in de schoolcafetaria. Toen vader haar gedag zwaaide bij de poort, stroomden de tranen weer over haar wangen. 'Waarom kiest mijn vriendelijke vader ervoor me op te sluiten, zogenaamd omdat ik naar school moet?', flapte ze eruit. 'Dat slaat toch nergens op!'. De vrouw die Precious en haar vader tegemoet was gekomen toen ze bij de poort stonden, bood Precious nu aan haar slaapplek te laten zien. 'Welkom, kom maar mee', zei de glimlachende vrouw met een vriendelijke stem. 'Laten we even naar de slaapzaal gaan, dan kan ik je aanwijzen waar je slaapt'. Terneergeslagen sjokte Precious achter de vrouw aan, die haar matras en koffer naar de slaapzaal droeg.

's Avonds zonk de moed haar nog dieper in de schoenen, toen ze kinderen buiten een oud gebouw in de rij zag staan. Ze vroeg zich af wat er aan de hand was, tot ze de kinderen borden met voedsel zag dragen. Ze beseftte dat daar de schoolcafetaria moest zijn. Die avond werkte ze voor het eerst in haar leven een vegetarische maaltijd naar binnen. Even later hoorde Precious een bel gaan en zag ze kinderen enthousiast naar de kerk van de campus rennen voor de avondwijding. Zelf besloot ze naar de slaapzaal te gaan om uit te rusten. Maar toen ze daar aankwam, ontdekte ze dat de deuren op slot zaten. Ze ging weer naar de kerk en bleef buiten wachten, bedenkend wat ze nou moest doen. 'Kom binnen in het huis van de Heer', zei dezelfde glimlachende vrouw. 'Het is tijd voor gebed. Wees niet zo verdrietig'.

De vrouw sprak zo lief. Precious voelde zich op haar gemak en ging de kerk binnen. Binnen hoorde ze kleine kinderen harmonieus met elkaar zingen. Ze had nog nooit zulke mooie muziek gehoord en de zingende kinderen waren veel jonger dan zij! Nadat de kinderen gezongen hadden, stond iemand op om over Jezus te praten. Haar verdriet verdween als sneeuw voor de zon. Ze genoot van het zingen en van de preek. 'Ik vind sowieso dit deel van de school leuk', dacht ze. Vader bezocht haar niet tot het schooljaar was afgelopen en de vakantie aanbrak. Hij had niet eerder durven komen, omdat hij bang was geweest dat Precious dan niet meer op de school zou willen blijven. Hij wist ook niet wat hij hoorde toen Precious aangaf na de vakantie weer terug te willen gaan naar de school. Ze legde uit dat ze de vriendelijke leraren niet zou kunnen missen die elke les begonnen met gebed en een Bijbeltekst.

Het daaropvolgende schooljaar organiseerde de school een gebedsweek en Precious besloot haar hart aan Jezus te geven door de doop. 'Een school is absoluut meer dan een gebouw', zei Precious. Het was immers de plaats waar ze Jezus gevonden had.

Muziek voor het hart

Uganda, 18 februari – John

Toen John zeven jaar was, vertelde vader hem dat God maar één kerk heeft in Uganda. ‘Alle andere kerken zijn nep’, zei vader. Als John naar de kerk ging op zondag, waarschuwde de priester hem ervoor nooit naar preken te luisteren van andere kerken. ‘Alle andere kerken zijn nep’, zei ook hij. John geloofde vader. John geloofde de priester. Hij dacht dat hij God ongehoorzaam was, als hij niet naar hen luisterde. Toch was het moeilijk voor hem geen preken te horen vanuit de Adventkerk. John zag hoe adventisten een grote tent opzetten voor evangelisatiebijeenkomsten. Hij hoorde prachtige muziek uit de tent komen. Hij genoot van de muziek en wilde ervan meegenieten. Maar hij durfde absoluut de tent niet in. Daarom ging hij naast een naburige winkel staan en luisterde vanaf daar. Hij genoot van de muziek totdat het stopte en de preek begon. Toen realiseerde hij zich dat de priester hem opgedragen had nooit naar preken van andere kerken te luisteren en hij rende weg. De volgende dag ging John weer naar de winkel om de prachtige muziek te horen. Zodra de preek begon, rende hij weer weg. Dag in, dag uit ging het zo tot de bijeenkomsten voorbij waren.

Korte tijd later zetten adventisten de tent opnieuw op voor nieuwe bijeenkomsten. John stond weer bij de winkel om naar de muziek te luisteren. Soms hoorde hij per ongeluk een stukje van de preek. De woorden van de predikant raakten zijn hart. Elke keer dat de tent werd opgezet voor bijeenkomsten, was John er om naar de muziek te luisteren. Een aantal jaren ging voorbij en John ontdekte dat hij de prachtige muziek ook thuis kon horen via vaders radio. Vele uren luisterde hij naar de muziek. Op een zaterdagmorgen was John alleen thuis en had hij de muziek aanstaan op de radio, terwijl hij zijn kleding waste voor de kerk op zondag. Toen stopte de muziek en begon de preek. John snelde naar de radio om hem uit te zetten. Maar zijn handen waren kletsnat door het wassen van zijn kleding. Een handdoek om zijn handen af te drogen, kon hij zo snel niet vinden. Hij durfde de radio voor geen goud met natte handen uit te zetten. De radio was van vader en hij mocht hem absoluut niet beschadigen. Hij liet de radio voor wat hij was – en moest wel naar de preek luisteren.

De preek ging over de sabbat. John was één en al oor. De spreker las Bijbelverzen voor waaruit bleek dat de sabbat op zaterdag is en niet op zondag. John rende naar zijn slaapkamer om pen en papier te pakken. Al waren zijn handen nog een beetje vochtig, zorgvuldig schreef hij elk vers op dat de spreker las. Na afloop van de preek rende hij naar de slaapkamer van zijn ouders en pakte hij de oude Bijbel van vader. Hij wilde weten of de verzen uit de preek wel echt uit de Bijbel kwamen. Hij sloeg de Bijbel open bij Exodus 20 en las: ‘Houd de sabbat in ere als een heilige dag. Zes dagen lang kunt u werken en al uw arbeid verrichten, maar de zevende dag is de Sabbat, die gewijd is aan de HEER, uw God; dan mag u niet werken.’¹ Hij las ook andere verzen. Alle verzen klopten bij wat hij had gehoord in de preek. Dit was niet nep. Vaders Bijbel wees de zaterdag duidelijk aan als de ware sabbat!

Vanaf die dag luisterde John elke zaterdagochtend via de radio naar adventistische preken. Hij schreef de verzen op en las ze na in vaders Bijbel. Terwijl John de Bijbel las, bleef de vraag in zijn hoofd rondspoken: ‘Hoe kan ik me blindhouden voor de waarheid?’. Moest hij de sabbat houden, zoals de Bijbel leert? Op een zaterdagochtend ging de preek via de radio over Jezus’ tweede komst. De spreker legde uit hoe je kan weten dat Jezus’ komst nabij is. John geloofde met heel zijn hart dat Jezus’ komst voor de deur staat. Hij besloot zijn hart aan Jezus te geven. John is nu volwassen en predikant. Hij staat ook aan het hoofd van een adventistisch en wereldwijd radiostation dat prachtige muziek en preken afspeelt voor jongens en meisjes, mannen en vrouwen door heel Uganda.

¹ Exodus 20:8-10

Vreugdezaadjes planten

Uganda, 25 februari

John

Toen John een kleine jongen was, vertelde vader hem dat God maar één kerk heeft in Uganda. 'Alle andere kerken zijn nep', zei vader. Als John naar de kerk ging op zondag, waarschuwde de priester hem ervoor nooit naar preken te luisteren van andere kerken. 'Alle andere kerken zijn nep', verklaarde hij. John geloofde vader. John geloofde de priester. Tot hij de Bijbel begon te lezen na via de radio naar een lezing van een adventistische predikant te hebben geluisterd. Uit de Bijbel bleek dat John en zijn familie de verkeerde dag van de week heiligden. John had altijd geleerd dat de zondag, de eerste dag van de week, de sabbat was. De Bijbel wees juist op de zevende dag van de week, de zaterdag, als de ware sabbat.

John besloot dat hij bovenal God gehoorzaam moest zijn, niet zijn vader en de priester. Daarom begon hij de sabbat op de zevende dag te vieren. Vader en moeder waren woedend toen ze ontdekten dat John, inmiddels een tiener, de sabbat op de zevende dag hield. Hun woede verergerde toen hij hun kerk achter zich liet en zevendedagsadventist werd. 'Je bent oud genoeg om zelf te beslissen', zei vader. 'Weg uit mijn huis!'. Tranen stroomden over moeders gerimpelde wangen. Niet omdat ze er verdrietig om was dat vader John uit huis zette. Ze vond het vreselijk dat John voor het adventisme gekozen had. 'Ik bezoek nog liever je begrafenis dan dat ik meemaak hoe jij je bij die kerk aansluit', verklaarde ze.

John leed er behoorlijk onder. Hij hield veel van zijn ouders. Hij vond het fijn bij hen te wonen met zijn zeven broers. Maar wat moest hij dan? Hij ging naar het huis van een ouderling. Bezwaard vertelde hij de ouderling hoe zijn ouders gereageerd hadden. De ouderling zei geen woord toen John was uitgepraat. In plaats daarvan pakte hij stilzwijgend een Bijbel van tafel en sloeg die open bij Mattheüs 6:33. Hij overhandigde de Bijbel aan John om te lezen wat daar stond. John las de woorden van Jezus, die zei: 'Zoek liever eerst het koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, dan zullen al die andere dingen je erbij gegeven worden'².

Johns sombere hart klaarde op. De Bijbel beloofde dat Jezus zou voorzien in alles wat hij nodig had, zolang John Jezus op de eerste plaats zette in zijn leven. Die dag sloot God een verbond met hem. God gaf hem de opdracht zijn koninkrijk en gerechtigheid te zoeken, waarna hij alles zou krijgen. John begreep dat hij er goed aan deed God te gehoorzamen en de sabbat van de zevende dag te eerbiedigen. Al was John nog maar een jonge jongen, hij moest aan de bak om eten te kunnen kopen. Hij ontmoette iemand die hem een stuk land wilde lenen, waarop hij een moestuin aanlegde. Terwijl hij werkte, vertelde hij wie ook maar wilde luisteren over Gods liefde.

Vijf jaren verstreken en John had het gevoel dat God hem aanwees om predikant te worden. Hoe was dat mogelijk? Hij had alleen de basisschool afgerond en was nooit naar de middelbare school gegaan. De predikant van Johns kerk besloot hem te helpen. Hij kende de directeur van een adventistische middelbare school in de buurt. 'Leid deze jongeman op', stelde de predikant de directeur voor. 'Hij heeft alles in zijn mars om een goede predikant te worden'. Na zijn diploma gehaald te hebben op de middelbare school, verhuisde John naar een ander deel van Uganda om aan de slag te gaan als een *Global Mission* pionier. Een *Global Mission* pionier is een zendeling die mensen over Jezus vertelt, terwijl ze in hun eigen land nog nooit over God gehoord hebben. Binnen negen maanden vestigde John drie nieuwe kerken.

² Mattheüs 6:33

Daarna boden kerkleiders John een beurs aan om de opleiding tot predikant te volgen aan de *Bugema University*, de adventistische universiteit in Uganda. John is nu predikant en directeur van een adventistisch wereldwijd radiostation in Uganda. Het maakt hem verdrietig als hij denkt aan de manier waarop zijn vader en moeder hem behandelden. Toch staat hij achter zijn keuze God te volgen. Hij is blij dat God zich hield aan zijn belofte in Mattheüs 6:33, waarin staat: 'Zoek liever eerst het koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, dan zullen al die andere dingen je erbij gegeven worden'³. Zijn moeilijke thuissituatie bracht hem dichterbij God. Drie van zijn zeven broers zijn trouwens adventist geworden en kijken met hem uit naar Jezus' spoedige terugkomst.

³ Mattheüs 6:33

Jezus ontmoeten in de gevangenis (deel 1)

Uganda, 4 maart

Rafael

In Egypte, een Afrikaans land, ging Jozef naar de gevangenis voor iets dat hij niet had gedaan. Hij was onschuldig. In Uganda, ook een Afrikaans land, moest een tienerjongen met de naam Rafael naar de gevangenis voor iets dat hij wel had gedaan. Hij was niet onschuldig. Je kent het Bijbelverhaal over Jozef waarschijnlijk wel. Hij werd onterecht beschuldigd door Potifars vrouw en belandde in de gevangenis. Toch was Jozef, opgevoed door Godvrezende ouders, een goede gevangene. Hij was vriendelijk en werkte hard. Al snel mocht hij aan de slag voor de bewaker van de gevangenis. De Bijbel leert, 'Maar de HEER stond hem terzijde en bewees hem Zijn goedheid door ervoor te zorgen dat Jozef bij de gevangenbewaarder in de gunst kwam. Deze gaf Jozef de verantwoordelijkheid voor alle gevangenen; er gebeurde niets buiten hem om. De gevangenbewaarder had geen omkijken naar wat aan Jozef was toevertrouwd, omdat de HEER hem terzijde stond en alles wat Jozef ter hand nam liet slagen'. Na een tijdje verklaarde Jozef de droom van de koning om op een gegeven moment zelfs te worden vrijgelaten.

Rafaels verhaal verliep een beetje anders. Ook hij was opgevoed door Godvrezende ouders, maar hij interesseerde zich niet voor God. Hij hield ervan naar slechte muziek te luisteren en verkeerde plekken te bezoeken. Op een dag was hij op zo'n verkeerde plek, waar een grote rel losbarstte. De politie arresteerde Rafael en stuurde hem naar de gevangenis. Rafael wist dat hij terecht in de gevangenis zat. Hij was niet onschuldig, hij had meegedaan aan het gevecht. Toch wilde hij niet opgesloten zitten. Wat miste hij zijn vader en moeder! Vijf maanden lang dacht hij na over de verkeerde beslissingen die hij genomen had. Hij was vrienden geworden met de verkeerde mensen. Hij was naar verkeerde plekken gegaan. Hij had meegedaan aan het gevecht. Kreeg hij maar een tweede kans. Hij zou hele andere beslissingen nemen.

Op een dag was Rafael de aangewezen persoon het huis van de gevangenisbewaarder schoon te maken. In het begin vond Rafael de gevangenisbewaarder een beetje eng. De gevangenisbewaarder was een kolossale man die de gevangenis aanstuurde evenals alle gevangenen. Tot Rafael ontdekte dat de gevangenisbewaarder eigenlijk heel aardig was. Hij behandelde Rafael als een zoon. En dus kreeg Rafael een liefdevolle vader in de gevangenis, hoewel hij zijn eigen vader ontzettend miste. Zodra hij naar het huis van de gevangenisbewaarder moest, voelde het voor hem als thuiskomen. Hij vond het fijn dat de gevangenisbewaarder met hem wilde bidden, zodra hij aankwam om zijn handen uit de mouwen te steken. 'Lieve God', bad de opzichter. 'Zegen mijn zoon Rafael alstublieft, terwijl hij hier werkt om het huis schoon te maken. Wees alstublieft met hem in alles wat hij moet doen en onderneemt'. De gebeden raakten Rafael. Ze vulden hem met moed en hoop. Het duurde niet lang voor de gevangenisbewaarder Rafael ook vroeg te bidden. Rafael kreeg te horen dat de opzichter adventist was.

De gevangenisbewaarder nodigde zelfs een adventistische predikant uit om de Bijbel in de gevangenis met Rafael te bestuderen. Al had Rafael als jonge jongen geleerd in God te geloven, hij wist maar weinig over de Bijbel. Steeds weer kwam de predikant om met hem uit de Bijbel te lezen. Rafael wist niet wat hij las. Hij kende het verhaal niet over Jozef die gearresteerd werd en in de gevangenis belandde. Hij had nooit gehoord over Daniël die gevangen genomen werd om bij de leeuwen gegooid te worden. Hij kreeg grote ogen toen hij hoorde dat Daniël, net als Jozef, de droom van de koning uitlegde. Hij las dat Jezus snel komt – en hij geloofde het met heel zijn hart. 'Was ik maar verstandiger geweest, dan was ik niet in de gevangenis beland', dacht hij.

Jezus ontmoeten in de gevangenis (deel 2)

Uganda, 11 maart

Rafael

Vorige week: Rafael, een tiener uit Uganda, belandde in de gevangenis door verkeerde beslissingen te hebben genomen. Wat miste hij zijn ouders! Hij begon steeds meer aan God te denken toen hij gevraagd werd het huis van de gevangenisbewaarder schoon te maken. Zodra hij aankwam op zijn werk, bad de gevangenisbewaarder voor hem. De opzichter was een zevendedagsadventist en werd als een vader voor hem. De gevangenisbewaarder zorgde ervoor dat een adventistische predikant de Bijbel bestudeerde met Rafael.

Rafael vond het vreselijk in de gevangenis. Toch genoot hij ervan om met de adventistische predikant uit de Bijbel te lezen. Ook begon hij naar Bijbelverhalen te luisteren via een kleine radio in zijn gevangeniscel. Op een dag, hij was juist op weg naar het huis van de opzichter om daar schoon te maken, informeerde de opzichter naar de Bijbelverhalen waar Rafael naar luisterde via de radio. De Bijbelverhalen werden uitgezonden door een adventistisch radiostation. 'Waarom zet je het geluid niet wat harder zodat andere gevangenen ook mee kunnen luisteren en er iets van op kunnen steken?', stelde de gevangenisbewaarder voor. Dat leek Rafael wel wat. Toen hij zijn radio die avond aanzette, draaide hij het volume helemaal open. Andere gevangenen stopten met praten bij het horen van de radio. Sommigen kwamen naar Rafael toe. Ze wilden de Bijbelverhalen ook horen. Rafael zag dat sommige gevangenen zelfs aantekeningen maakten. Ze schreven de Bijbelverhalen op om ze later nog eens terug te kunnen lezen.

Op een dag kwam een Bijbelwerker van het radiostation naar de gevangenis toe om eventuele vragen te beantwoorden van de gevangenen. Rafael was erg nieuwsgierig naar de Tien Geboden. Vooral het vierde gebod vond hij enorm interessant, 'Houd de Sabbat in ere als een heilige dag. Zes dagen lang kunt u werken en al uw arbeid verrichten, maar de zevende dag is de Sabbat, die gewijd is aan de HEER, uw God; dan mag u niet werken'. Hij had altijd gedacht dat de sabbat op de eerste dag van de week was, op zondag. Toch wees de Bijbel de zevende dag, de zaterdag, aan als de sabbat. Na twee jaar mocht Rafael de gevangenis verlaten. Eindelijk mocht hij naar huis! Toen hij thuiskwam, stonden vader en moeder in de deuropening op hem te wachten. 'Voor je binnenkomt', zei moeder, 'moet je dit speciale water over je hoofd sprenkelen en op een ei gaan staan'.

Vader en moeder geloofden dan wel in God, maar ze waren ook erg bijgelovig. Ze dachten dat Rafael water over zijn hoofd moest druppelen en op een ei moest gaan staan om nooit meer naar de gevangenis te hoeven. Rafael daarentegen deelde hun bijgeloof niet. Hij geloofde dat God een plan had met zijn leven en daar hoorde de gevangenis niet bij. 'Het spijt me, moeder. Het spijt me, vader', zei hij. 'Ik voer dat ritueel niet uit. Maak je geen zorgen. Nooit weer zal ik een voet in de gevangenis zetten'. Vader en moeder stonden paf. 'Wat ben je veranderd!', riep vader uit. 'Het lijkt wel of je nieuwe hersenen hebt gekregen in de gevangenis!'. Op sabbat rustte Rafael en aanbad hij God. Nu wisten vader en moeder helemaal niet meer hoe ze het hadden. 'Waarom aanbid je God vandaag?', vroeg vader.

Rafael legde hem uit dat de Bijbel de zevende dag van de week, zaterdag, aanwijst als de sabbat, niet de zondag, de eerste dag van de week. Hij las het vierde gebod voor uit de Bijbel. Twee maanden na zijn thuiskomst gaf Rafael zijn hart aan Jezus door de doop. Vandaag de dag heeft hij spijt van de slechte keuzes die hij maakte waardoor hij naar de gevangenis moest, maar is hij er ook ontzettend blij mee God in de gevangenis te hebben leren kennen.

God van de tweede kansen

Uganda, 18 maart – Mabel

Toen Mabel acht jaar was, kreeg haar familie de ene na de andere ramp te incasseren. Haar ouders hadden niet genoeg geld om eten te kopen in Uganda. Vader was visser en hij werkte op de Victoria, een meer. Toch waren zijn netten maar klein. In die kleine netten kon hij niet genoeg vis vangen om grotere netten te kunnen betalen of genoeg eten voor zijn gezin. Na een tijdje besloot vader het over een andere boeg te gooien en op zoek te gaan naar een nieuwe baan. Met zijn gezin verhuisde hij naar een andere stad en kreeg een baan als conciërge bij een adventistische school. Op diezelfde school kreeg moeder een baan als kokkin. Vader en moeder waren dolgelukkig, omdat ze nu eindelijk genoeg geld konden verdienen voor hun gezin.

Mabels familie was geen adventist en niemand was ook van plan dat te worden. Vader en moeder lieten de directeur duidelijk weten dat ze dan wel op een adventistische school werkten, maar zelf geen adventist wilden worden. Drie jaar lang werkten ze op de school. In die periode leerden ze veel over de Bijbel. Tot vader en moeder in de clinch kwamen te liggen met de directeur. Opstandig besloten ze een punt te zetten achter hun baan. Bijna direct daarna kwam het gezin opnieuw in de problemen. Mabels ouders konden geen baan vinden en ze hadden niet genoeg geld om eten te kopen. Vader en moeder besloten naar weer een andere stad te verhuizen om daar aan een baan te komen. Het leven was erg moeilijk in de nieuwe stad, Kampala, de hoofdstad van Uganda. Het gezin kende niemand die hen zou kunnen helpen.

Toen de bodem van de spaarpot in zicht raakte, kwam moeder uit wanhoop met een plan. Ze riep Mabel en haar andere kinderen bij zich. 'Zoek een adventkerk. Misschien willen zij ons helpen', zei ze. Mabel en haar broers en zussen liepen alle straten van de stad af, op zoek naar een adventkerk. Het was een enorme klus voor ze. Hun benen wilden niet meer. Toch bleven ze zoeken. Toen eindelijk zag Mabel een bord waarop stond 'Adventkerk'. Ze zei het meteen tegen moeder en samen gingen ze naar de kerk. Ze stuitten op kerkleden die de kerk klaarmaakten voor de sabbat. Het was vrijdag. De kerkleden straalden toen ze moeder zagen met Mabel en de andere kinderen. 'Kom morgen maar terug en aanbid God met ons', zei er één. Op sabbat gingen Mabel en haar gezin voor een tweede keer naar de kerk. Kerkleden verwelkomden hen met een brede glimlach op hun gezicht.

Tegen lunchtijd werden Mabel en haar familie gevraagd te blijven voor een maaltijd in de kerk. Toen ze op het punt stonden te vertrekken, pakten sommige vrouwen wat eten voor hen in om mee naar huis te nemen. Moeder was zo blij. 'We weten dat God ons naar deze kerk geleid heeft vanwege de vriendelijkheid en zorg die jullie ons geven', verklaarde ze. De daaropvolgende sabbat gingen Mabel en haar gezin opnieuw naar de kerk. Na een jaar deed Mabel mee aan de sabbatschoolles en preekte ze zelfs. Nog weer later werd ze lid van de scouting. Haar liefde voor Jezus groeide. Toen besloot ze haar hart aan Jezus te geven en zich te laten dopen. Twee van haar broers en zussen volgden haar voorbeeld.

Mabel is nu zeventien jaar en dient als diacones in haar kerk. Ze vindt het heerlijk over Jezus te praten. Haar favoriete Bijbeltekst is Jezus' opdracht voor zijn discipelen: 'Ga dus op weg en maak alle volken tot Mijn leerlingen, door hen te dopen in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest, en hun te leren dat ze zich moeten houden aan alles wat Ik jullie opgedragen heb. En houd dit voor ogen: Ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voltooiing van deze wereld'⁴. Ze houdt ervan te spreken en over de Bijbel te leren.

⁴ Mattheüs 28:19-20

Geef me de Bijbel

'Dertiende' sabbat (dit kwartaal de 12^e sabbat), 25 maart

Muhasa

Dit is het verhaal over een gezin in het Afrikaanse land Uganda. Vader hield van God. Moeder hield van God. De kinderen hielden van God. Maar ze wisten eigenlijk niet zo goed wat God vertelde in de Bijbel. Al gingen ze elke zondag naar de kerk, nooit sloegen ze de Bijbel open. Sterker nog, de priester in hun kerk zei hun dat het niet nodig was de Bijbel te lezen. De priester zei dat het zijn taak was de Bijbel te lezen en uit te leggen wat God hun opdroeg te doen. Tot de coronapandemie het leven van vrijwel iedereen op z'n kop zette. Vader kon niet meer naar zijn werk. Moeder niet. De kinderen konden niet meer naar school.

Ineens had het gezin enorm veel vrije tijd. Toen een buurman, genaamd Stuart, aanbood de Bijbel te bestuderen met het gezin, bedacht vader dat het weleens een goed moment zou zijn om te lezen wat er in de Bijbel stond en het met eigen ogen te zien. Stuart kwam naar het huis van het gezin met zijn Bijbel onder de arm. Vader, moeder en de kinderen gingen bij hun gast zitten om met elkaar in de Bijbel te lezen. Het gezin las de Tien Geboden in Exodus 20: 'Vereer naast Mij geen andere goden [...] Maak geen godenbeelden [...] Misbruik de naam van de HEER, uw God, niet'. Vader geloofde zijn ogen niet toen ze bij het vierde gebod kwamen, waarin staat: 'Houd de Sabbat in ere als een heilige dag. Zes dagen lang kunt u werken en al uw arbeid verrichten, maar de zevende dag is de Sabbat, die gewijd is aan de HEER, uw God; dan mag u niet werken'.

'Hoe zit dat met de sabbat op de zevende dag van de week?', vroeg vader. Ook moeder was verbaasd en de kinderen stonden paf. Ze waren altijd naar de kerk gegaan op de eerste dag van de week, zondag. Nu stond er zomaar in de Bijbel dat de zevende dag van de week, de zaterdag, de juiste dag was. Stuart legde uit dat God de zevende dag geheiligd had aan het begin, toen Hij deze wereld schiep. Hij las verhalen voor uit de Bijbel waarin Jezus de sabbat van de zevende dag hield. 'God heeft de sabbat nooit veranderd naar de zondag', zei hij. 'Er is geen vers in de Bijbel waar God de dag verandert'.

Vader wist niet meer hoe hij het had. Weer las hij de Bijbelverzen, dit keer op eigen houtje. En inderdaad, alles wat Stuart gezegd had klopte. Toen werd vader erg verdrietig. 'Wat vind ik het erg dat ik God al die jaren op de eerste dag van de week heb aanbeden en niet op de zevende dag, zoals de Bijbel ons opdraagt', zei hij. Hij beloofde dat hij en zijn gezin God vanaf die dag enkel en alleen op de sabbat van de zevende dag zouden aanbidden. Meteen nadat ze de Bijbelse waarheid over de sabbat hadden leren kennen, zei vader dat hij gedoopt wilde worden zoals Jezus zich had laten dopen. Jezus was gedoopt door onderdompeling; zijn hele lichaam was onder water gegaan. Vele jaren geleden, toen vader nog een kleine baby was geweest, was hij gedoopt door besprenkeling; een priester had wat druppels water laten vallen op zijn kleine hoofdje.

Vader vond het fijn de Bijbel zelf te lezen. Voor het eerst wist hij echt wat God wilde dat hij deed. De priester was niet zo blij toen hij hoorde dat vader zich wilde laten dopen en lid werd van de Adventkerk. Hij kwam naar hun huis en probeerde vader over te halen van gedachten te veranderen. 'Je zou die adventisten links moeten laten liggen', zei hij. De priester weigerde hun huis te verlaten. Hij bleef een paar dagen en nachten, in de hoop dat hij vader kon overtuigen geen lid te worden van de Adventkerk. De kinderen vroegen zich af hoe dit af zou lopen. Moeder vroeg zich af wat er ging gebeuren. Vader veranderde niet van mening. Hij had met eigen ogen gezien wat God in de Bijbel zegt en hij wilde, koste wat kost, God gehoorzamen.

Vader liet de priester weten: 'Je hebt me de Bijbel nooit alleen laten lezen. Ook heb je me geen vragen laten stellen over de dingen die ik niet begreep. Je zei dat de Bijbel alleen voor priesters is en dat ik gehoorzaam moest zijn aan wat jij leerde. Nu weet ik wat de Bijbel leert en ik gehoorzaam God alleen'. Toch wist de priester niet van ophouden. Toen de dag van vaders doop naderde, kregen hij en andere priesters het voor elkaar dat vader zijn huis niet kon verlaten. Vader moest zijn doop uitstellen naar een volgende keer. Weer staken de priesters een stokje voor zijn doop. Vier keer slaagden de priesters erin vaders doop te boycotten. De priesters boden vader ook een duur cadeau aan in de hoop dat hij op zijn beslissing terug zou komen: een spiksplinternieuw huis.

De kinderen vroegen zich af hoe dit af zou lopen. Moeder vroeg zich af wat er ging gebeuren. Vader wees het cadeau af. Meer dan wat dan ook wilde hij God gehoorzamen. Hij vroeg de predikant zijn doop voor een vijfde keer in te plannen. Op de dag van zijn doop kwamen de priesters naar zijn huis met vaders vroegere vrienden van de zondagskerk. Ze probeerden vader tegen te houden naar zijn doop te gaan. Vader was het zat dwarsgelegen te worden. En op de één of andere manier lukte het hem bij zijn doop te komen.

De kinderen zijn zo blij dat vader zich liet dopen. Ze zouden zijn voorbeeld graag willen volgen. Ook moeder is dankbaar dat vader zich liet dopen en denkt er ook zelf over na zich te laten dopen. Bovenal vader is er blij mee dat hij zich heeft laten dopen. Hij kreeg geen nieuw huis van de priesters. Hij verloor een paar vrienden uit zijn vroegere kerk. Maar hij is blij de Bijbel te kunnen lezen en met eigen ogen te kunnen zien wat Gods plan voor hem is. Hij moedigt al zijn familieleden, vrienden en burens aan ook de Bijbel te lezen. Lees jij je Bijbel?